

РЕШЕНИЕ

№ 2206

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4643** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. с чл.204 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на Н. Н. А. ЕГН [ЕГН] от Затвора [населено място] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП, за осъждането ѝ за сумата от 5000лв., представляващи неимуществени вреди следствие от непреведената сума от 200лв., дължима по изпълнителен лист /ИЛ/ от 12.10.2020г. по адм.дело №806/2018г. на АС-Пазарджик, както и с допълнение към исковата молба от 16.07.2021г. ищецът е посочил, че претендира и имуществени вреди от 274,51лв. със законната лихва от 08.01.2021г.-датата на превода не към посочената от лицето сметка, а по сметка на Затвора-П. в О..

В обстоятелствената част на исковата молба се сочи, че неимуществените вреди са присъдени по адм.д. №806/2018г. по описа на АС-Пазарджик, за която е осъдена ГДИН. Съответно след издадения ИЛ – на 10.12.2020г. ищецът е отправил молба от 09.12.2020г. до ГДИН-С. с 1 бр.покана от 09.12.2020г. и приложен изпълнителен лист. В поканата е посочена банкова сметка в [фирма], по която да се преведе сумата с титуляр на сметката Г. М. А. от [населено място], обл.К. -майка на ищеца. В исковата молба -ищецът се позовава на чл.519, ал.2 от ГПК, че по отношение на бюджетни учреждения –ИЛ следва да се предяви за изплащане, за да може, ако има бюджет да се изплати или ако не –да се предвиди от следващия. Твърди, че е разбрал, че майка му не е получила сумата, а е искал със същата да си купи телевизор. С оглед изложеното –ищецът заключава /на л.5 и л.6/, че е претърпял неимуществени

вреди – унижение, стрес, безсилие, психически тормоз. Изрично на л.7 в петитумната част е посочил, че ответникът не си изпълнява задължението да внесе сумата по ИЛ от поканата, ведно с лихвата по посочената от него сметка, с което същият е претърпял неимуществени вреди, поради което иска от съда да осъди ответника за сумата от 5000лв., със законната лихва, считано от 12.05.2021г./подаването на исковата молба/. С допълнение към исковата молба от 16.07.2021г. – по становището на ответника, че сумата е изплатена с бюджетно нареждане от 08.01.2020г., ищецът е посочил, че претендира и сумата от 274,50лв. с лихва от 08.01.2020г.-имуществени вреди.

В съдебно заседание – ищецът заедно с адв.Г., определена по ЗЗП, поддържа иска си.

Ответната страна – по изложените съображения в писмения отговор на л.12- за неоснователност на претенцията – моли същата да се отхвърли. Не се оспорва, че сумата е дължима по ИЛ и че същият е предявен за плащане в ГДИН-С., но е препратен на Затвора-П. като видно от бюджетно платежно нареждане от 08.01.2021г. сумата е платена. По отношение на допълнението на ИМ за имуществени вреди-юрк.В. – изразява становище /л.47/, че Н. А. има запорно съобщение от ДСИ при Районен съд-Стара Загора, поради което се визира, че сумата е преведена по това запорно съобщение. Допълва се, че на 10.10.2019г. е получено Уведомлението по изпълнително дело №20175530400136 по описа на РС-Ардино с взискател РС-Ардино с наложена обезпечителна мярка – запор върху личната партида на А. в затвора. С ново становище от 03.12.2021г. на л.76 – от ответника се внася разяснение, че на 16.11.2017г. от А. е постъпила покана с приложен договор за цесия, съгласно който А. прехвърля на майка си Г. А. свое парично вземане от 300лв. като се визира, че към момента е налице влязло в сила решение по адм.дело №2329/2014г. на АС-Пловдив, с което ГДИН е осъдена да заплати 300лв. обезщетение за неимуществени вреди. Допълнено е обаче, че Н. А. към посочения момент е осъден да заплати на ГДИН сумата от 300лв. юрисконсултско възнаграждение по адм.д. №522/2014г. на АС-Пазарджик, отново 300лв. юрисконсултско възнаграждение по адм.д. №1025/2014г. на АС-Пазарджик, също 300лв. по адм. дело №901/2014г. на АС-Пазарджик, сумата от 370лв. юр.възнаграждение по дело №902/2014г. на АС-Пазарджик. Подчертано е, че договора за цесия е оспорен и с решение №1210 от 18.10.2018г. на РС- Пазарджик е обявен за недействителен спрямо ГДИН.

В съдебно заседание становището се поддържа от юрк.В., която претендира юрк.възнаграждение. Представя писмени бележки от 28.03.2022г., ведно със съдебна практика.

Представителят на СГП - прокурор Д. – изразява становище за неоснователност на претенцията и предлага да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО СПОРА И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

На първо място - в началната част на иска, в частта на л.5 и л.6 и в петитума на л.7 - изрично се визират неимуществени вреди. С допълнение обаче към исковата молба от 16.07.2021г. на л.39- ищецът се е позовал на чл.127, ал.4 от ГПК- че при осъдителен иска – ищецът посочва банкова сметка или друг начин за плащане. В тази връзка отново е посочил, че е пожелал сумата да се преведе по сметка в "Ю." на Г. А.. На стр.4 е посочил, че предявява и иск за имуществени вреди от 274,51лв.-сумата, която е била дължима и е преведена не по посочената сметка. В петитумната част – отново е посочил, че претендира и имуществени вреди от 274,51лв. със законната лихва от

08.01.2021г..Това допълнение към исквата молба е било надлежно връчено за становище на ответника.

По отношение на фактите:

С решение №791 от 19.12.2018г. по адм.дело №806/2018г. на АС-Пазарджик, влязло в сила на 08.01.2020г. –ГДИН –е осъдена да заплати на А. сумата от 200лв.-неимуществени вреди, причинени му за периода от 12.05.2017г. до 27.08.2018г. от администрацията на Затвора-П.. /л.19,20/.

На 12.10.2020г. е издаден ИЛ за сумата, ведно с лихвата считано от 12.05.2017г.-л.24.

По делото е представено платежно нареждане, на което се позовава ответната страна- л.25, видно от което на 08.01.2021г. по сметка в О.-клон П. с титуляр Затвора в [населено място], е преведена сумата от 274,51лв. с основание неимуществени вреди по дело № 806/2018г. на Н. А.. Сумата е преведена от МП-ГДИН.

Доколкото –ответникът се е позовал на запорно съобщение и преведена сума по него – л.47- то видно от л.49 със запорно съобщение, входирано в Затвора-П. на 03.08.2017г. по изпълнително дело №20175530400136 по описа на РС-Стара Загора се налага запор върху паричните суми постъпващи и налични по личната партида на лицето за дължимата сума от 300лв. и допълнително такси по изпълнението, като е наредено на Затвора П. да преведе сумата при наличие на средства.

Видно от съобщение до Затвора П. на л.50-изп.дело № 20175530400136 по описа на РС-Стара Загора- е изпратено по подсъдност на СИС при РС-Ардино и е уведомен затвора при наличие на средства са ги преведе по посочена сметка на съда в банка ДСК.

По делагация е разпитан от РС-Пазарджик свидетеля- Д. П. Г. л.72,73, на чиито покания съдът дава вяра. Същият заявява, че от 15.01.2021г. е в съседна килия на тази на А.. Знае, че е спечелил някакво дело и има изпълнителен лист като сумата е преведена на някой друг, според споделеното от ищеца. Също по думи на последния - дал бил сметката на майка си, а е преведена сумата другаде и като е разбрал това А.–се е ядосал, викал, крещял. Искал е със сумата майка му - да му купи телевизор и да му го донесе, защото неговия бил стар.

По делото е представена молба от Н. А. от 09.12.2020г. –на л.79, видно от която същият иска сумата по ИЛ от 12.10.2020г. да бъде преведена на по сметка на трето лице в "Ю."- на името на Г. А.. Приложил е и ИЛ.

Представена е и молба от А. от 11.04.2021г.- на л.80 която същият сочи, че има издаден в негова полза ИЛ от 17.10.2017г. по адм.дело № 239/2014г. на АС-Пловдив, с който ГД ИН е осъдена да му заплати сумата от 300лв.. С молбата напомня на ответника да изпълни задължението си и да му преведе сумата. Молбата е и във връзка с молба от 13.11.2017г. на л.89, в която отново се сочи сметката на Г. А. в "Ю." и е придложен договор за цесия. Същият е на л.86 и касае вземането от 300лв..Видно от решение №1210 от 18.10.2018г. по гр.дело №5052/2017г. на РС-Пазарджик –договора за цесия по отношение ГДИН е обявен за недействителен-л.95-97.

Следва да се има предвид, че гореизложените документи са във връзка със становище на ответника на л.76, в което се изразява твърдението, че към момента на издаване на ИЛ от 2017г. срещу ГДИН –ищецът е осъден да заплати на ГДИН сумата от 300лв.юрисконсултско възнаграждениепо адм.дело № 522/2014г. на АС-Пазарджик, отново 300лв. юрисконсултско възнаграждение по адм.дело №1025/2014г. на АС-Пазарджик, също 300лв. по адм.дело №901/2014г. на АС-Пазарджик, сумата от 370лв.юрк.възнаграждение по адм. дело №902/2014г. на АС.П..

Горепосочените доказателства са относими към ИЛ от 17.10.2017г., а не към ИЛ от 12.10.2020г., поради което са ирелевантни по отношение на спора и няма да се обсъждат.

По делото е изслушано заключението на в.л. Г.Б. на л.120-123, което е следвало да даде отговор на въпроса -сумата по ИЛ от 12.10.2020г. по коя сметка е преведена. Видно от отговора – с бюджетно нареждане от 08.01.2021г. главницата от 200лв. и 74,50лв. лихва е преведева по набирателна сметка на Затвора в П. в О.- партия на Н. А.. Титуляр на сметката е Затвора П.. Сметката, която е посочил ищеца с поканата от 09.12.2020г. е в "Ю." и е с титуляр Г. А.. Изрично в.л. сочи, че сумата не е преведена нито по тази сметка, нито по друга с титуляр ищеца, а по сметка в О. с титуляр Затвора в [населено място].

В.л. на посл. въпрос разглежда партията на Н. А. в затвора П. и констатира, че в полза на РС-Ардино по сметка BG 09 STSA 9300 3304 5912 72 –на 27.01.2021г. са направени два превода –на сумите от 137,26лв по запорно съобщение по ИД№20195110400039 на РС-Ардино и сумата от 137,25лв. по запорно съобщение по ИД201951104000409 на РС –Ардино.

Представени са запорните съобщения, както и отговор на Затвора П. до ГДИН за сумата по ИЛ от 12.10.2020г.. Визирано е, че на 29.12.2020г. в затвора е постъпил ИЛ. Лихвата е изчислена към 11.01.2021г. и е същата е била в размер на 74,50лв. като тази сума, ведно с главницата от 200лв. е била наредена с бюджетно нареждане от 08.01.2021г. по сметка на Затвора. И същата е разплатена на 26.01.2021г. като на 27.01.2021г. е разнесена по личната партия на лицето /л.126/. С преводно нареждане от същата дата – е преведена на РС-Ардино по посочените ИД. Представено е и извлечение от трансферите на л.130, както и самите нареждания по ИД –на л.130 гръб и на л.131.

СЛЕДОВАТЕЛНО СЪДЪТ по отношение на правото намира следното: Фактическият състав е по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. връзка с чл.204 и сл. от АПК. Търси се вреда от незаконосъобразно административно бездействие и като такова се релевира, че предствавлява непревеждането на сумата по ИЛ от 12.10.2020г. със сезирането на задълженото лице и предявяването на ИЛ на 10.12.2020г..

За да се уважи искът следва да се докаже – на първо място, че се касае за административно бездействие, което е незаконосъобразно, вреди /конкретно имуществени от дължимата сума от 200лв. и лихва от 74,50лв., както и неимуществени вреди -описаните от ищеца болки страдания, унижение и т.н./, както и причинна връзка.

В случая не се установява незаконосъобразно административно бездействие. Не представлява административно бездействие –непревеждането на сумата по ИЛ, тъй като се касае за граждански правоотношения. Ищецът като възискател и титуляр на вземането, за което има издаден ИЛ- иска от ответника в качеството му на длъжник – да извърши конкретно действие по плащане на това задължение. ГДИН и нейната администрация, бидейки сезирани с ИЛ и молбата на А.– не са в позицията на административен орган. От същите не се изисква конкретно поведение в сферата на административното право, за да има съответно незаконосъобразно административно бездействие, чиято защита да е по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.204 и сл. от АПК, който въпрос не е по допустимостта, а по отнователността на иска, защото се касае за елемент от фактическия състав /ФС/. Дали правилно или не - е преведена сумата по наложените запови и доколкото вземането за непозволено увреждане е

несеквестируемо –е гражданско-правен спор, на който отговор не може да се даде в настоящия административен процес. В тази връзка ще се маркира, че не е спорно, че след предявяването на ИЛ са предприети действия от ГДИН като разпоредител на бюджетни средства и е предена сумата от 274,50лв. на 08.01.2021г. на Затвора П. като териториално поделение. Ищецът не е имал банкова сметка, но е имал партида в затвора. Към момента на превода е имало наложени 2 запора по ИД№20195110400039 на РС-Ардино и по ИД201951104000409 на РС –Ардино. Видно от заключението на в.л. на 27.01.2021г. са направени преводи и по двете заповорни съобщения в размер, съответно на 137,26лв. и на 137,25лв..

Ищецът се позовава на чл.446а от ГПК, че заповор не се налага върху посочената сума, както и поради обстоятелството, че не са му връчени заповорните съобщения. Последното е неотнормимо, доколкото се касае за правоотношение между ДСИ конкретно и Затвора П. с наложения заповор и забраната третото лице да превежда суми към длъжника. В тези правоотношение е ирелевантно дали на длъжника е връчена поканата. Важно е да има надлежно наложен заповор и такъв е налице, но както се посочи по-горе –това не са въпроси, на които може да се дава отговор в административния процес. Също и по спора дали заповорът е породил своето действие- да възпрепятства Затвора в П. да преведе сумата към личната сметка на ищеца или към посочената от него чужда банкова сметка. Релевантно е дали се касае не за каквото й да е бездействие, а за административно такова – и отговорът е, че ответникът, след като е сезиран на основание чл.519, ал.2 от ГПК, /доколкото паричните вземания срещу държавните учреждения се изплащат от предвидените за това средства по бюджета им като за целта ИЛ се предявява на финансовия орган на съответното учреждение/ - не действа в качеството си на публично правен субект. Дали правилно на основание чл.450 от ГПК по силата на наложение заповори със заповорните съобщения от 03.08.2017г. по ИД 20175530400136 /л.49/ и заповорното съобщение от 03.08.2017г. /л.132/ по ИД № 20175530400137 на СИС при РС-Ардино-Затворът П. е превел сумите на 27.01.2021г. по заповорите – не е административно действие също.

Доколкото е безспорно, че от писмените доказателства, които са и в съответствие с ССЧЕ- на 27.01.2021г. сумите са предени по сметка на РС-Ардино- платежни нареждания л.130 и л.131- то дали това е правомерно или не –се установява в гражданско съдопроизводство. Само следва да се вметне по възражението на ищеца за несеквестируемост – че в действителност – чл.446а от ГПК регламентира това, но следва да се има предвид, че удръжките по заповорното съобщение се правят от третото лице, съобразно правилата на чл.446 ГПК /така и както е указано в заповорното съобщение/. Видно от нормата има несеквестируем доход от трудово правоотношение в определен размер, като несеквестируемостта отпада при издръжка. Също така видно от чл.446а от ГПК несекреструемостта се запазва, ако тези доходи от трудови правоотношения са постъпили в банка, но за не повече от месец т.е. ако са в банкова сметка и се касае за повече от месечни постъпления –същите доходи вече имат характер на спестявания и заповор е допустим. Изложеното важи и за суми от издръжка и пенсии. Посочено е, че може да има несеквестируемост на помощи и обезщетения, но съгласно нормативен акт. Ако следва да се прави извод във връзка с това, то съставът намира, че затворническата администрация е действала законосъобразно с оглед полученото на основание заповорно съобщение. Третото задължено лице има наложен по отношение на него заповор за сумите, които дължи ищеца и в съответствие

със същия сумите са преведени по ИД. Няма изискване по ГПК третото лице да уведомяма длъжника, защото се касае за правоотношения между ДСИ и третото лице, ако същото не плати заповното съобщение или плати на длъжника—ще плаща два пъти -чл.452 ал.3 от ГПК. Отделно -дали се касае за несекретируемо или не вземане – са правоотношение в производството по изпълнителния граждански процес и същите не са предмет на спора, не се проверяват и не се установят отделно. Не се касае и за косвен съдебен контрол върху тези актове, защото именно са такива в изпълнителното производство, където за длъжника са разписани процесуални правила и ред за защита. В контекста на изложеното обосновано ответникът се е позовал на съдебна практика, макар и не тълкувателна по сходни случаи на АС-Стара Загора, на ОС-Русе и на ОС-Кюстендил, приложени към писмените му бележки от 28.03.2022г..

В заключение -не се касае за незакоособразно административно бездействие, поради което след като не е налице първия елемент за ангажиране отговорността на ответника, не следва да се установяват и останалите два –вреди и причинна връзка.

С оглед изложеното исковата претенция на ищеца е неоснователна в цялост и като такава следва да се отхвърли.

Предвид изхода от спора – и искането на ответника за присъждането на юрк.възнаграждение –трябва да се присъди такова на основание чл.26 от НППП вр. с ЗПП в размер на 100лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исковата молба на Н. Н. А. ЕГН [ЕГН], л.с. в Затвора [населено място] срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП, за осъждането ѝ за сумата от 5000лв., ведно с лихвата от 12.05.2021г., представляващи неимуществени вреди, следствие от непреведената сума от 200лв., дължима по изпълнителен лист /ИЛ/ от 12.10.2020г. по адм.дело №806/2018г. на АС-Пазарджик, както и

ОТХВЪРЛЯ претенцията за имуществени вреди от 274,51лв., ведно със законната лихва от 08.01.2021г..

ОСЪЖДА Н. Н. А. ЕГН [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТИ** НА Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ –в 14.дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

